

spu. do Kafky
jsem viděl těsně u svých očí zbědované a zoufalé oči ubohých krav, jejich šije byly staženy řetězy k podlaze, ale ony zvedaly svoje hlavy a oči a prosily lidské oči o pomoc, stávalo se mi, že jsem na křížovatkách takhle se díval za den na desítky takových nákladů vezoucích na jatka zoufalé a smutné kravské oči, kterými jsem byl navrácen k očím mých koček. A tady jsem pochopil, proč umělci milují utrpení, tady v těch hromadných dopravních prostředcích mi došlo, proč se básníci a malíři opíjí do němoty, protože potřebují utrpení, aby líp viděli, aby když dosáhli dna svého pádu, aby uzřeli to, co nevidí ti druzí, co dosahuje samotné podstaty člověka a světa kolem něj. A já jsem nebyl opilý, bál jsem se opít se, protože bál jsem se, abych neztratil sám nad sebou kontroly, bál jsem se, že bych se v kocovině zhroutil. Vlastně já, už tak jak jsem celé dny jezdil sem a tam a těkal Prahou, tak vlastně už jsem byl v té samé situaci člověka, který se bojí sám sebe, který se bojí té chvíle, ke které nakonec vždycky musí dojít, kdy vyslečený sedí v pyjamu u své postele a dívá se s ohromným zájmem na své nohy, s ohromným zájmem si prohlíží jeden prst nohy za druhým, protože každý ten dlouhý pohled na ty své nohy jej odvádí od toho, aby teď začal myslet na to, co se to s ním

stalo, kam až se to dostal, kam až sestoupil do pekla, které si sám připravil, do pekla, které bylo pro něj připraveno od koček, které miloval a kterých se musel zbavit vraždou. A když jsem se podíval v Praze z okna, tam dole stálo to moje autíčko, ten Renault s ryšavými potahy, a zase jsem byl tím mým autíčkem tam, kde jsem nechtěl být. Když jsem přijel do Kerska, kde už zbyly jen tři kofata, další dvě si vzala v Semicích paní Pokorná, když jsem přijel do Kerska, už jak jsem přijel, tak už jsem chtěl zase odejet, všechno se mi chtělo, jenom ne být tady, protože když jsem šel vysypat popel, musel jsem kráčet kolem hrobočků mých zvířátek, šilhal jsem v ta místa a zjevila se mi ta zvířátka tak, jak jsem je viděl naposledy, než jsem je zasypal. A sám jsem si nastražil na sebe past, sám jsem si o sobě namluvil, že jsem silák, že jsem champion, že jsem mistr světa a že se mi nic nemůže stát, když pochovám ty moje kočenky při cestě k potoku. A když jsem se vrátil v hlubokém zadumání cestičkou od vrby, od potoka, když jsem přišel před stavení, tam pod břízami a borovicemi stálo moje autíčko, můj Renault pět, bílý Renault s červenými, vlastně s oranžovými potahy, jak jsem mu říkal moje veselé autíčko. A nepotřeboval jsem ani gram fantazie, aby to autíčko se proměnilo v Autíčko,